

Relat curt sobre el final de la vida

Els últims tres minuts

Fa molts anys que estic endinsat en aquesta rutina que molts anomenen vida.

Vaig a la feina, prenc mil cafès per mantenir-me despert, vaig pels carrers corrents sense tenir temps de mirar els aparadors de les botigues. Agafo el tren i veig a moltes cares desconegudes cada dia. No parlo amb ningú. Arribo a casa i estic sol a la meva habitació, davant del meu mirall i encara veig al reflex una cara desconeguda. Uns ulls desconeguts, unes mans desconegudes sobre unes cames desconegudes. I així cada dia. No sé si això es podria anomenar vida.

L'endemà faig exactament el mateix.

Vaig a la feina, em prenc mil cafès, corro sense parar pels carrers per no perdre el tren i no parlo amb ningú, ni tan sols amb mi mateix.

Segueixo aquí a l'andana del tren esperant que arribi l'R3 direcció Vic. Però avui ve amb un retard de vint minuts. De sobte veig que un home s'apropa molt a les vies. I es queda allà parat sense fer res. Ningú reacciona, tothom està immers en els seus mòbils o en el seu propi món interior.

L'home continua parat durant molta estona amb la mirada fixa a les vies.

Tornen a anunciar l'R3 direcció Vic, queden tres minuts perquè arribi.

Només tres minuts per tornar a casa.

Quan veig que s'aproxima el tren, l'home s'apropa encara més a les vies. I finalment decideix saltar. I ningú va reaccionar. A ningú li preocupava una vida d'un desconegut. Ningú el coneixia. Ningú havia parlat amb ell.

Seguidament, tothom va pujar al tren com si res.

Molts guàrdies van anar a precintat la zona i un equip mèdic se'n va emportar el cos d'aquell home.

Aquell dia no vaig pujar al tren.

Em vaig quedar assegut al mateix banc on havia estat esperant tota aquella estona.

I una pregunta em va rondar pel cap; tenim més por a viure o a morir? Sense dubte aquell home tenia més por a la seva pròpia vida que a perdre-la.

I és que mai sabem quan arribarà el final de la nostra vida, moltes vegades ve de sorpresa quan menys ens ho esperem.

Ens pot agafar mentre comprem el pa o treballant i fins i tot mentre tenim un meravellós somni al nostre llit.

Però hi ha persones que no els hi agraden les sorpreses i que decideixen posar fi a la seva vida abans d'hora.

Aquell dia no vaig agafar el tren per tornar a casa. Dins meu alguna cosa va canviar.

Vaig sortir un altre cop al carrer. Em trobava a Plaça Catalunya.

Vaig entrar a la primera botiga que hi havia i vaig mirar tots els aparadors.

I vaig passejar pels carrers de la ciutat tranquil·lament.

I vaig seure a un banc per donar menjar als coloms.

Volia començar a viure, a adonar-me de què estava viu. Volia començar a reconèixer les meves mans i els meus ulls en qualsevol reflex.

Perquè qualsevol dia se'm pot emportar aquesta sorpresa que molts anomenen mort. I no vull tenir el record d'una vida buida.

Vull parar a observar i a gaudir de les petites coses que ens fan estar vius.

Perquè pot ser un dia només ens quedaran aquells últims minuts, aquells últims tres minuts entre les vies del tren.